

Arrest

nr. 254 654 van 18 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt correct voor in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster diende op 03.04.2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in zijn hoedanigheid van familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van E. H. B., de achteroom van verzoekster.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 07.08.2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 10.09.2020 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in zijn hoedanigheid van familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van E. H. B., de achteroom van verzoekster.

Op 07.01.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing.

Op 07.01.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing houdende een inreisverbod voor 3 jaar (bijlage 13sexies).

Tegen deze beslissing werd per verzoekschrift van 09.02.2021 beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het dossier is gekend onder het rolnummer X."

Op 7 januari 2021, met kennisgeving op 12 januari 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen vormen respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De bestreden beslissingen kennen de volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.09.2020 werd ingediend door:

(...)

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.09.2020 voor de tweede keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, met name, haar achteroom (verwant in de zesde graad: de overgrootmoeder van betrokkene – J. B. - en de vader van de referentiepersoon – C. B. - waren/zijn broer en zus), zijnde B. E. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Surinaams paspoort op naam van betrokkene.
- attesten van het ocmw dd. 11.09.2020 waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen
- 3 foto's van de referentiepersoon en betrokkene Deze foto's zeggen niets over samenwoning of een mogelijke afhankelijkheid of onvermogenheid in hoofd van betrokkene en zijn dan ook niet relevant relevant in het kader van deze aanvraag gezinshereniging.
- verklaringen van de Inspectie der Direkte Belastingen vanwege de Surinaamse belastingdienst op naam van betrokkene waarin ze stellen dat uit de door haar voorgelegde gegevens blijkt dat zij in de jaren 2017 - 2018 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon - de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname. Er dient met betrekking tot deze attesten opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet ontegensprekelijk blijkt dat betrokkene op enige manier steun ontving van de referentiepersoon. Er werden weliswaar geldstortingen voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan ene R G M. op 23.05.2018, 23.07.2018, 23.08 2018, 23 10.2018, 17 12 2018, 25.02.2019, 23.01.2019, 23.05.2019 samen met een verklaring van Dhr M. dat hij deze

sommen in Suriname overhandigde aan betrokkene, doch aangezien het gesolliciteerd karakter van dergelijke verklaring niet kan worden uitgesloten, kan dit dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat zij in Suriname wel degelijk economisch actief was en over een eigen inkomen beschikte. In februari 2018 diende betrokkene een visum aanvraag in bij de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname, waarbij zij verklaarde en aantoonde in Suriname werkzaam te zijn bij het bedrijf L. K. Betrokkene verklaarde in het kader van deze visumaanvraag eveneens op familiebezoek te willen gaan bij ene M. R. in Almere. In januari 2019 én in februari 2019 bekwam betrokkene vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Paramaribo, wegens professionele redenen een visum type C waarbij zij verklaarde en aantoonde in Suriname werkzaam te zijn als kaderlid bij het bedrijf T. A. S..

- Aanmelding van verhuizing naar België document dd 10.11.2020 vanwege de Burgerlijke Stand van Suriname
- Bewijs van aansluiting bij een mutualiteit op naam van de referentiepersoon en op naam van betrokkene als persoon ten laste van de referentiepersoon. Echter, een eventuele inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag. Het feit dat de referentiepersoon zelf verzekerd is, zegt niets over een mogelijke afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon.
- geactualiseerde documenten met betrekking tot de uitkeringen die de referentiepersoon in Nederland ontvangt voor de periode juni 2020 - augustus 2020. Al deze documenten vermelden nog steeds een woonadres in Rotterdam voor de referentiepersoon.
- Document vanwege de Surinaamse autoriteiten (GLIS) dd. 12.11.2020 waarin wordt gesteld dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Er dient in eerste instantie worden vastgesteld dat uit het administratieve dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene al niet meer in Suriname verbleef op het ogenblik dat dit attest werd opgesteld.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 03.04.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 03.04.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd 21 05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1. 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstrekt. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens ongemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°- er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Nederlandse achteroom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 De eerste aanvraag, ingediend op 03.04.2020, werd geweigerd op 07.08.2020. Deze weigering (bijlage 20) werd op 11.08.2020 per aangetekend schrijven aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten Betrokkene ging tegen deze weigeringsbeslissing niet in beroep en diende op 10.09.2020 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, dat enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van het "het Unierecht".

Het eerste middel wordt in eerste instantie als volgt louter theoretisch uiteengezet:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoekster haar aanvraag steunt, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ” Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt: “§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.”

Meer concreet zet het eerste middel uiteen wat volgt:

“Zo heeft verzoekster maar liefst 8 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd, afkomstig van de referentiepersoon en stuk voor stuk daterend van vóór de eerste aanvraag gezinshereniging (stuk 4). 21 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd, afkomstig van de referentiepersoon (stuk 4).

Deze geldverzendingen gebeurden niet rechtstreeks aan verzoekster, doch aan dhr. M., die formeel verklaart dat deze gelden hem werden afgegeven door de referentiepersoon, met de bedoeling om dit te laten afgeven aan verzoekster om haar zo financieel te kunnen onderhouden (stuk 5).

Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze geldverzendingen die stuk voor stuk dateren van vlak voor de eerste aanvraag tot gezinshereniging. Gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst onvermogen was (zie infra), was verzoekster wel degelijk aangewezen op deze financiële steun om in haar levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster in het land van herkomst.

7.

Daarnaast heeft verzoekster ook op afdoende wijze aangetoond dat zij in het land van herkomst onvermogen was.

Zo legde zij om te beginnen een attest voor waaruit blijkt dat zij sinds haar geboorte in Suriname geen enkel onroerend goed of zakelijk recht heeft bezit (stuk 6).

Verwerende partij aanvaardt dit attest niet omdat het werd opgemaakt op een moment dat verzoekster Suriname reeds verlaten had, doch dit doet helemaal niets ter zake daar het attest uitdrukkelijk vermeld dat verzoekster geen onroerend goed/geen zakelijk recht heeft bezit sinds haar geboorte, nooit dus.

Daarnaast legde verzoekster tevens verklaringen voor waaruit blijkt dat zij in de jaren 2017 en 2018 geen enkele vorm van inkomsten heeft genoten in Suriname (stuk 7).

De attesten dateren dus van de jaren vlak voor het vertrek uit Suriname en tonen aan dat verzoekster voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging onvermogen was in Suriname.

Verwerende partij stelt nog dat verzoekster, in het kader van een eerdere visumaanvraag, verklaard heeft dat zij werkzaam was in Suriname, waarna zij een visum type C verkreeg.

Dit betreft een loutere verklaring; verzoekster heeft nooit enige arbeidsovereenkomst of loonfiches voorgelegd.

Alleszins was zij in de jaren 2017 en 2018 totaal onvermogen in Suriname (ze had noch inkomsten, noch (on)roerende eigendommen), reden waarom zij financieel werd gesteund door de referentiepersoon.

Verzoekster heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat zij, voorafgaand aan het vertrek uit Suriname, onvermogen was en daarbij dus financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster bijgevolg haar onvermogenheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoekster verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat zij noch inkomsten, noch (onroerende) goederen had) is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 9). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoekster herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning in het verleden, en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzekeringen.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogen in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekster over geen enkele vorm van inkomsten beschikt, noch over (onroerende) goederen én dat zij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door de aanvraag te weigeren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 10).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het

familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldzendingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst. Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door de huidige aanvraag af te wijzen.

9.

Daarnaast heeft verzoekster ook wel degelijk aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt om verzoekster effectief ten laste te nemen.

Hiertoe werden de volgende documenten voorgelegd:

- Ontvangen uitkering door de referentiepersoon (stuk 8);
- Bewijs van aansluiten bij ziektefonds betrokkenen (stukken 11-12);
- Attest OCMW 'geen financiële steun' (stuk 13).

Bovendien neemt de referentiepersoon verzoekster al jaren ten laste zonder enig probleem.

Dit aspect wordt evenwel niet betwist in de bestreden beslissing.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

10.

Bovendien schendt de bestreden beslissing tot slot het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoekster in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de referentiepersoon, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie "die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen". De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, "verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven". De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op "afhankelijkheid", zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is heeft referentiepersoon zich op 19.12.2019 gevestigd in België (stuk 15), en staat verzoekster sinds 03.04.2020 gedomicilieerd op zijn adres. De referentiepersoon woonde hiervoor dus in Nederland en verhuisde slechts enkele maanden voor de komst van verzoekster naar België.

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekster - niet kan laten vergezellen door verzoekster in België.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.1.2. De verzoekende partij stelt niet dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland of in België voor haar komst in België, alwaar zij op 3 april 2020 een eerste maal een gezinsherenigingsaanvraag indient in functie van dezelfde referentiepersoon, zijnde haar Nederlandse achteroom.

De eerste gezinsherenigingsaanvraag werd op 7 augustus 2020 afgewezen op grond van de volgende motieven:

“(…)

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.04.2020 gezinshereniging aan met een achteroom (verwant in de zesde graad: de overgrootmoeder van betrokkene – J. B. - en de vader van de referentiepersoon – C. B. - waren/zijn broer en zus), zijnde B. E. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

Surinaams paspoort op naam van betrokkene.

Manueel ingevulde verzenddocumenten van pakketjes met een waarde variërend tussen 40 en 80 Euro die de referentiepersoon naar betrokkene in Suriname zou hebben verzonden dd. 03.05.2018, één datum onleesbaar, 01.10.2018, 01.12.2018, 28.01.2019, 15.03.2019, 08.04.2019. Deze zendingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

Aanvraag tot inschrijving als persoon ten laste van de referentiepersoon bij de mutualiteit CM en een verklaring van een andere mutualiteit De Voorzorg dat zij betrokkene niet bmet een A I. kunnen verzekeren. Echter, een eventuele inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag. Het feit dat de referentiepersoon zelf verzekerd is, zegt niets over een mogelijke afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon. Zorgpas op naam van de referentiepersoon van zijn eigen Nederlandse ziektekostenverzekering Documenten met betrekking tot de uitkeringen die de referentiepersoon in Nederland ontvangt voor de periode december 2019 - juni 2020. Al deze documenten vermelden een woonadres in Rotterdam voor de referentiepersoon.

Document vanwege de Surinaamse autoriteiten (GLIS) dd. 30.12.2019 waarin wordt gesteld dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Er dient in eerste instantie te worden vastgesteld dat uit het administratieve dossier niet kan worden afgeleid of betrokkene zelf nog in Suriname verbleef op het ogenblik dat dit attest werd opgesteld. Daarnaast dient opgemerkt te worden

dat het attest hoedanook niet uitsluit dat betrokkene eventuele inkomsten zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 03.04.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert 03.04.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis, artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

Minstens blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij niet aantoonde deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon die in Nederland woonde, minstens tot april 2020.

De stukken die de verzoekende partij toevoegt aan haar verzoekschrift, waren de verwerende partij gekend voor het nemen van de bestreden beslissing.

2.1.3. Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting betwist de verzoekende partij dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zij meent wel degelijk de nodige bewijsstukken voorgelegd te hebben om de tenlasteneming door de referentiepersoon aan te tonen. Vooreerst zijn er de 8 bewijzen van geldverzendingen in het verleden voorhanden toen de verzoekende partij verbleef in het herkomstland. De gemachtigde heeft geen rekening gehouden met in het volgens het middel "21" geldverzendingen, toegevoegd onder stuk 4 bij het verzoekschrift.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vooreerst vast dat slechts 8 geldverzendingen teruggevonden worden, zowel in het administratief dossier als toegevoegd bij het verzoekschrift. Al deze geldverzendingen zijn gericht aan een derde, ene RGA M. De verzoekende partij erkent dat deze niet rechtsreeks aan de verzoekende partij gericht waren maar wil aan de hand van een

verklaring van de heer RGA M. bewijzen dat deze geldverzekeringen aan de verzoekende partij in Suriname door RGA M. werden overhandigd.

Verzoekster wijst op de toepassing van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet en beklemtoont dat deze bepaling niet voorziet in een specifieke voorwaarde van frequentie, hoegrootheid of tijdsspanne. Zij heeft een effectieve financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon aangetoond, die nog steeds bestaat.

Daarnaast stipt de verzoekende partij aan dat zij haar onvermogen in het herkomstland heeft aangetoond. Zij toonde aan dat zij geen enkel onroerend goed of zakelijk recht bezit en geen inkomsten genoot in 2017 en 2018 in Suriname. Zij beklemtoont dat het bewijs van onvermogen slechts een bijzaak is.

Hieruit leidt de verzoekende partij een schending af van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsverplichting. Na een theoretische uiteenzetting over de invulling van de voorwaarde van het “*ten laste zijn*”, die er in essentie op neerkomt dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie de hoedanigheid van het ten laste zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door het feit dat het familielid door de unieburger materieel wordt gesteund omdat hij of zij niet in zijn of haar basisbehoeften kan voorzien. Verzoekende partij meent dat zij afdoende heeft aangetoond zich in een dergelijke situatie te bevinden en afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien houdt de verzoekende partij voor dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zij verwijst naar attesten van het OCMW en naar arbeidsovereenkomsten en loonfiches van de referentiepersoon.

De verzoekende partij geeft verder uitleg waarom zij meent dat het “*Unierecht*” geschonden is.

2.1.4. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster wel een theoretische uitleg geeft over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het *fair-play*-beginsel, maar niet concreet toelicht op welke wijze de bestreden beslissingen deze beginselen van behoorlijk bestuur schenden, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Hetzelfde kan gesteld worden van de opgeworpen schending van “*het Unierecht*” in het algemeen omdat de verzoekende partij niet precificeert welke bepaling van het Unierecht is geschonden, met uitzondering van de aangevoerde schending van artikel 3, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG.

2.1.5. De in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels: de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, zodat de beslissing is gemotiveerd in rechte. Daarnaast is de beslissing ook gemotiveerd in feite door erop te wijzen dat volgens de gemachtigde uit het geheel van de voorgelegde gegevens niet blijkt dat verzoekster reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De gemachtigde heeft dit ook toegelicht door in te gaan op alle voorgelegde stukken en te duiden waarom die stukken voor haar niet volstaan om aan te tonen dat voldaan is aan de vereisten van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepalingen, *in casu* artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3°[...].”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij moet aantonen reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van haar Nederlandse achteroom of deel uit te maken van dat gezin. Verzoekende partij moet dit aantonen met stukken van de Surinaamse autoriteit of, bij ontstentenis hiervan, kan zij dit aantonen met elk passend middel.

De Raad wijst erop dat, bij gebreke aan wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van *“ten laste zijn”*, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidstoezicht.

De verzoekende partij merkt juist op dat in de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, door invoeging van de artikelen 47/1 en volgende, verwezen wordt naar de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Uit de rechtspraak blijkt dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, *Yunying Jia. t. Migrationsverket*, § 42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon (HvJ 16 januari 2014, nr. C-423-12, *Reyes t. Migrationsverket*, § 21). De noodzaak van materiële steun moet bestaan op het moment dat de betrokkene verzoekt zich bij de

referentiepersoon te voegen en is een feitenkwestie waardoor de bewijsvoering in beginsel vrij is. Het bestuur gaf echter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te suggereren dat dit moet aangetoond worden middels een bewijs van ten laste zijn in het verleden. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op de verzoekende partij, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken. Het is niet kennelijk onredelijk om – in het kader van de beoordeling van de actualiteit en de realiteit van het ten laste zijn – te stellen dat een vreemdeling die niet kan aantonen dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België, die er op gericht was een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België te verwerven, materieel gesteund werd door zijn in België verblijvende familielid, de referentiepersoon, niet kan beschouwd worden als zijnde ten laste van dit familielid. De vereiste van het ten laste zijn, op actuele wijze, dus recent, voor de komst naar België is geen bijkomende voorwaarde. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager.

Verder wijst de Raad met betrekking tot de interpretatie van het begrip “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*” in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet op het volgende.

Hoewel de bewoordingen “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a), van de Richtlijn 2004/38/EG (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Derhalve dient wel degelijk aangetoond te worden dat de financiële afhankelijkheid, hetzij het deel uitmaken van het gezin, voorhanden waren voor de komst van de verzoekende partij naar België, wat, zoals zal blijken, *in casu* ontbreekt. Om het reëel karakter van het ten laste zijn aan te tonen, spreekt het voor zich dat de afhankelijkheid betrekking heeft op een periode, recent voor het indienen van de aanvraag.

Voorts kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Yunying Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, 37 en 43), waar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “*te hunnen laste komen*” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 2007, 43). Het daadwerkelijk karakter van dergelijke ondersteuning kan slechts aangetoond worden door het recent verleden van de steun.

Ook moet verwezen worden naar het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), dat stelt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest *Jia*, punt 37).” (eigen onderlijning).

Er blijkt uit deze rechtspraak duidelijk dat onderzocht moet worden of er sprake is van een *“een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid”* (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, *Jia*). Indien onvoldoende recente gegevens worden voorgelegd, ziet de Raad niet in hoe het reële karakter van de afhankelijkheid kan worden bewezen.

Waar de verzoekende partij stelt, met verwijzing naar arresten van de Raad die zij toevoegt bij het verzoekschrift, dat het bewijs van onvermogen bijzaak is en de kern van het ten laste zijn vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon financieel of materieel vereist omdat het bewijs van onvermogen op zich nog geen actieve of financiële ondersteuning aantoont, wijst de Raad erop dat dit arrest het belang van het bewijs van onvermogen niet heeft uitgesloten, doch met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12 punten 23, 26 en 27, erop heeft gewezen dat dit bewijs vaak moeilijk kan geleverd worden en in dat licht als bijkomend moet worden beschouwd. In het arrest *Reyes* worden door het Hof van Justitie de richtlijnen van het arrest *Jia* bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid aangezien de bepalingen, waarin zoals in de Richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Het Hof stelt dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Het Hof stipt aan dat de vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden. Deze problematiek stelt zich *in casu* evenwel niet, aangezien de verzoekende partij zelf erop wijst dat zij wel bewijzen van onvermogen van haar autoriteiten heeft voorgelegd.

De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG niet correct is omgezet of dat de nationale wetgeving deze bepaling ter zijde schuift.

2.1.6. De gemachtigde erkent dat de verzoekende partij verschillende geldstortingen (in totaal 8 en niet 21) heeft voorgelegd van de referentiepersoon, doch stelt dat *“Er werden weliswaar geldstortingen voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan ene R G M. op 23.05.2018, 23.07.2018, 23.08.2018, 23.10.2018, 17.12.2018, 25.02.2019, 23.01.2019, 23.05.2019 samen met een verklaring van Dhr M. dat hij deze sommen in Suriname overhandigde aan betrokkene, doch aangezien het gesolliciteerd karakter van dergelijke verklaring niet kan worden uitgesloten, kan dit dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat zij in Suriname wel degelijk economisch actief was en over een eigen inkomen beschikte. In februari 2018 diende betrokkene een visum aanvraag in bij de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname, waarbij zij verklaarde en aantoonde in Suriname werkzaam te zijn bij het bedrijf L.'s K. Betrokkene verklaarde in het kader van deze visumaanvraag eveneens op familiebezoek te willen gaan bij ene M. R. T. in Almere. In januari 2019 én in februari 2019 bekwam betrokkene vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Paramaribo, wegens professionele redenen een visum type C waarbij zij verklaarde en aantoonde in Suriname werkzaam te zijn als kaderlid bij het bedrijf T. A. S.”*

Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij een visumaanvraag bij de Nederlandse ambassade in Suriname indiende op 29 januari 2019 waarbij zij aangaf als kaderlid te werken voor *“T. A. S.”*, dit om professionele redenen (doc NLDPRM201900610). Dit visum werd toegekend. Op 12 oktober 2017 diende zij een visumaanvraag in waarbij zij verklaarde te werken voor *“L.'s K.”* als administratief, technisch en dienstpersoneel (document NLDPRM201801580).

De verzoekende partij gaat voorbij aan haar eigen verklaringen, afgelegd *in tempore non suspecto*. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat deze verklaringen mede in acht worden genomen voor de beoordeling van de bewijswaarde van het overhandigen van de geldverzendingen door een derde aan de verzoekende partij.

In het licht hiervan, mede gelet op het gesolliciteerd karakter, oordeelt de verwerende partij correct dat deze geldverzendingen en de verklaring van R G M. niet als een afdoende bewijs van een tenlasteneming kan weerhouden worden. Thans voorhouden dat de verklaringen van de verzoekende partij in het kader van haar visumaanvragen slechts verklaringen waren, doet hieraan geen afbreuk.

De verzoekende partij verwijst nog naar haar stukken 7, zijnde attesten van de inspecteur van directe belastingen in Suriname die verklaart dat de verzoekende partij in 2018 en 2017 *“geen zuiver inkomen”* genoten heeft. Deze verklaringen zijn opgesteld op 12 en 19 november 2020. De bestreden beslissing

stelt terecht: “(...) verklaringen van de Inspektie der Direkte Belastingen vanwege de Surinaamse belastingdienst op naam van betrokkene waarin ze stellen dat uit de door haar voorgelegde gegevens blijkt dat zij in de jaren 2017 - 2018 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon - de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname. Er dient met betrekking tot deze attesten opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet ontegensprekelijk blijkt dat betrokkene op enige manier steun ontving van de referentiepersoon.”, waarbij de Raad ten overvloede opmerkt dat de verzoekende partij evenmin uitlegt hoe zij dan anno 2017 en sedert de zomer van het najaar van 2019 heeft geleefd en hoe deze gegevens in overeenstemming te brengen zijn met haar eigen verklaringen ter gelegenheid van het indienen van een visumaanvraag.

De Raad kan het motief dat stelt dat *“er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.”* beamen.

De verzoekende partij is pas 2020 naar België gekomen. Zij legt voor 2019 drie geldverzendingen (januari 2019, februari 2019 en mei 2019) neer. In de eerst genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 7 augustus 2020 werd al geoordeeld dat de geldverzendingen te beperkt en te onregelmatig waren om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de gezinsherenigingsaanvraag.

In tegendeel met wat de verzoekende partij voorhoudt, is een effectieve financiële afhankelijkheid van de verzoekende partij met de referentiepersoon niet afdoende aangetoond.

2.1.7. De verzoekende partij houdt voor dat zij bewees dat zij in het herkomstland onvermogen was. Zij verwijst naar haar stuk 6, zijnde een attest van de Surinaamse overheid waaruit moet blijken dat zij sedert haar geboorte geen onroerend goed bezit of een zakelijk recht.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande: *“Document vanwege de Surinaamse autoriteiten (GLIS) dd. 12.11.2020 waarin wordt gesteld dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Er dient in eerste instantie worden vastgesteld dat uit het administratieve dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene al niet meer in Suriname verbleef op het ogenblik dat dit attest werd opgesteld.”*

Dit document werd opgesteld op 12 november 2020. Ten overvloede: in het administratief dossier stelt de bewaarder bovendien *“voor zover kon worden nagegaan”* zodat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat de gedane opzoeken van de bewaarder volledig uitsluitel geven over het door hem vastgestelde.

Waar de verzoekende partij nog kan gevolgd worden dat de datum van opstelling niet relevant is omdat het attest vermeldt: *“vanaf de geboorte tot heden”*, is het gebrek aan onroerend goed en het gebrek aan een beperkt zakelijk recht op zich niet afdoende om het onvermogen in het herkomstland vast te stellen. Weerom minimaliseert de verzoekende partij het motief dat erop wijst dat de verzoekende partij in het kader van haar visumaanvragen, tot tweemaal toe, verschillende werkgevers opgaf over haar tewerkstelling in Suriname voor de komst naar België. Gelet op deze vaststellingen, is het niet bezitten van onroerend goed of zakelijke rechten niet doorslaggevend om te kunnen stellen dat de verzoekende partij afdoende haar onvermogen in het herkomstland aantoonde. De bestreden beslissing moet in zijn geheel gelezen worden. Voor het overige verwijst de Raad naar punt 2.1.6. wat de geldverzendingen en de inkomsten van de verzoekende partij betreft.

2.1.8. De verzoekende partij stelt dat de referentiepersoon voldoende inkomsten heeft om haar ten laste te nemen, dat een bewijs voorligt van het OCMW *“geen financiële steun”* en een aansluitingsattest bij de mutualiteit. Deze opmerkingen zijn niet dienstig. De bestreden beslissing wijst de aanvraag niet af omwille van het gebrek aan inkomsten van de referentiepersoon of omwille van het niet verlenen van steun na de komst van de verzoekende partij in België of bij gebreke aan een aansluiting bij de mutualiteit.

2.1.9. De Raad is dan ook van oordeel dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze de door de verzoekende partij voorgelegde stukken heeft onderzocht en hier op afdoende wijze over heeft gemotiveerd. De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat zij die incorrect heeft beoordeeld of dat zij op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.10. In haar punt 10 geeft de verzoekende partij een theoretische uitleg over het recht van vrij verkeer en het Unierecht en verwijst zij naar artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG. De Raad merkt op dat het “Unierecht” en de aangehaalde bepaling niet de verzoekende partij vrijstelt van het aantonen van een tenlasteneming door de referentiepersoon, wat *in casu* niet afdoende is aangetoond terwijl de verzoekende partij al evenmin deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor haar komst naar België. De Raad verwijst naar punt 2.1.5.

2.1.11. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

Een schending van de artikelen 47/1, 2° tot en met 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het materiële motiveringsbeginsel blijkt niet.

2.1.12. Het eerste middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel is enkel gericht tegen de tweede bestreden beslissing, en luidt:

“TWEEDE MIDDEL - GERICHT TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL: VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU. ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG. ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster.

Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoekster legde in deze zin enkele foto's voor, waaruit een effectieve hechte familieband met de referentiepersoon blijkt (stuk 14).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.2. In het tweede middel, enkel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, houdt de verzoekende partij wederom een theoretisch betoog over de door haar opgeworpen beginselen van

behoorlijk bestuur. Verzoekende partij meent dat de beslissing niet formeel gemotiveerd is, geen rekening is gehouden met alle voorgelegde stukken en geen concrete redenen bevat waarom het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Volgens verzoekster is geen belangenafweging gemaakt die de beslissing kan verantwoorden, terwijl de gemachtigde nochtans op de hoogte is van de familiale situatie van verzoekster. Verzoekende partij meent dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden is, omdat de gemachtigde helemaal geen rekening heeft gehouden met haar familie- en gezinsleven. Verzoekende partij stelt dat een motivering ontbreekt omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken waardoor de motiveringsplicht is geschonden en de beslissing ook onjuist is. Daarnaast acht de verzoekende partij artikel 8 van het EVRM geschonden; zij meent dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid, van het EVRM.

Verzoekende partij denkt dat de bedoeling van de tweede bestreden beslissing is om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren, hetgeen een ongeoorloofde inmenging in haar privé- en familielevens uitmaakt en hieraan onevenredige schade zal toebrengen.

2.2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster nalaat toe te lichten op welke wijze de (tweede) bestreden beslissing artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG en artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

2.2.4. De Raad kan de verzoekende partij verder niet volgen dat het bevel geen concrete redenen bevat waarom het werd genomen. Zowel *de iure* als *de facto* is het bevel gemotiveerd. Er wordt verwezen naar artikel 7, 1, 2°, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken. De Raad is van oordeel dat het volgende motief van de tweede bestreden beslissing beantwoordt aan de formele motiveringsplicht en correct is:

“artikel 7, 1,2^o van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

De verzoekende partij weerlegt dit niet.

Bovendien worden de concrete redenen uiteengezet in de motieven van de eerste bestreden beslissing. Daarin vindt men terug waarom het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken nu zij niet gerechtigd is op een verblijfstitel na de gedane gezinsherenigingsaanvraag. Hierin worden de voorgelegde stukken besproken.

Verder stelt de tweede bestreden beslissing:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15 12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens ongemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen (zie ook punt 2.1.5.).

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat een tenlasteneming door de referentiepersoon niet afdoende is aangetoond. Verder toont de verzoekende partij niet aan dat zij recent voor haar komst naar België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland.

2.2.5. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde motiveerde omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: zij heeft wel degelijk bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening gehouden met de gezondheidstoestand, het familielevens en het hoger belang van het kind. De Raad merkt nog op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht blijkt, enkel een onderzoeksplicht.

Wat het familielevens van verzoekster betreft, stelt de tweede bestreden beslissing, samen gelezen met de eerste bestreden beslissing en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, op dezelfde dag genomen en ter kennis gebracht als de thans bestreden beslissingen, correct vast dat de verzoekende

partij niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon en dat de aangehaalde afhankelijkheidssituatie (tenlasteneming) betwist is.

Verzoekende partij betwist niet dat zij geen kinderen heeft in België of dat zij gezondheidsproblemen kent. Zij stelt enkel dat geen rekening is gehouden met haar gezins- en familielevens, wat niet juist is, gelet op de hierboven weergegeven motieven van de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij toonde niet aan dat de nabijheid van de referentiepersoon nodig is om haar leven op te bouwen in het herkomstland. Zij toont niet aan ooit deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, die een verre verwant is.

De Raad verwijst ook naar de eerder genomen weigeringsbeslissing over de eerste ingediende gezinsherenigingsaanvraag met haar achteroom, waarin uitdrukkelijk is aangehaald dat de afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon betwist is, de verzoekende partij niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en zij volwassen is.

De Raad is van oordeel dat deze motivering in dit geval wel degelijk afdoende is en steunt op een degelijk onderzoek van het administratief dossier. De Raad is eveneens van oordeel dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing op afdoende wijze heeft gemotiveerd over de aangehaalde en voorgebrachte stukken en op afdoende wijze heeft rekening gehouden met het gezinsleven, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt evenwel in eerste instantie het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

In dit geval betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beoogt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar gemaakt worden betrokken.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat geen rekening is gehouden met alle omstandigheden van haar familie, de referentiepersoon, haar achteroom, nu uit de tweede bestreden beslissing en de eerdere bijlage 20 blijkt dat rekening is gehouden met het verblijf van de referentiepersoon in Nederland en in België, alsook met het samenwonen van de verzoekende partij met de referentiepersoon na haar komst in België. De nodige belangenafweging werd gemaakt.

De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen zelfs broers en zussen onderling, laat staan tussen achternichten en achteroom. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn niet aangetoond, ook niet in het middel. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij haar leven in Suriname niet kan weder opbouwen.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het "ander familielid" in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, namelijk een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Dit houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in. Het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt

nagegaan, hetgeen in dit geval bij een situatie van meerderjarige achternicht - achteroom vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Hieruit volgt dat ook geen schending kan aangenomen worden van de artikelen 7 *in*cto 51 van het Handvest.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht volgt maar enkel een onderzoeksplicht. De Raad verwijst dan ook naar het voorgaande onderdeel van zijn bespreking.

2.2.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

2.2.8. Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN